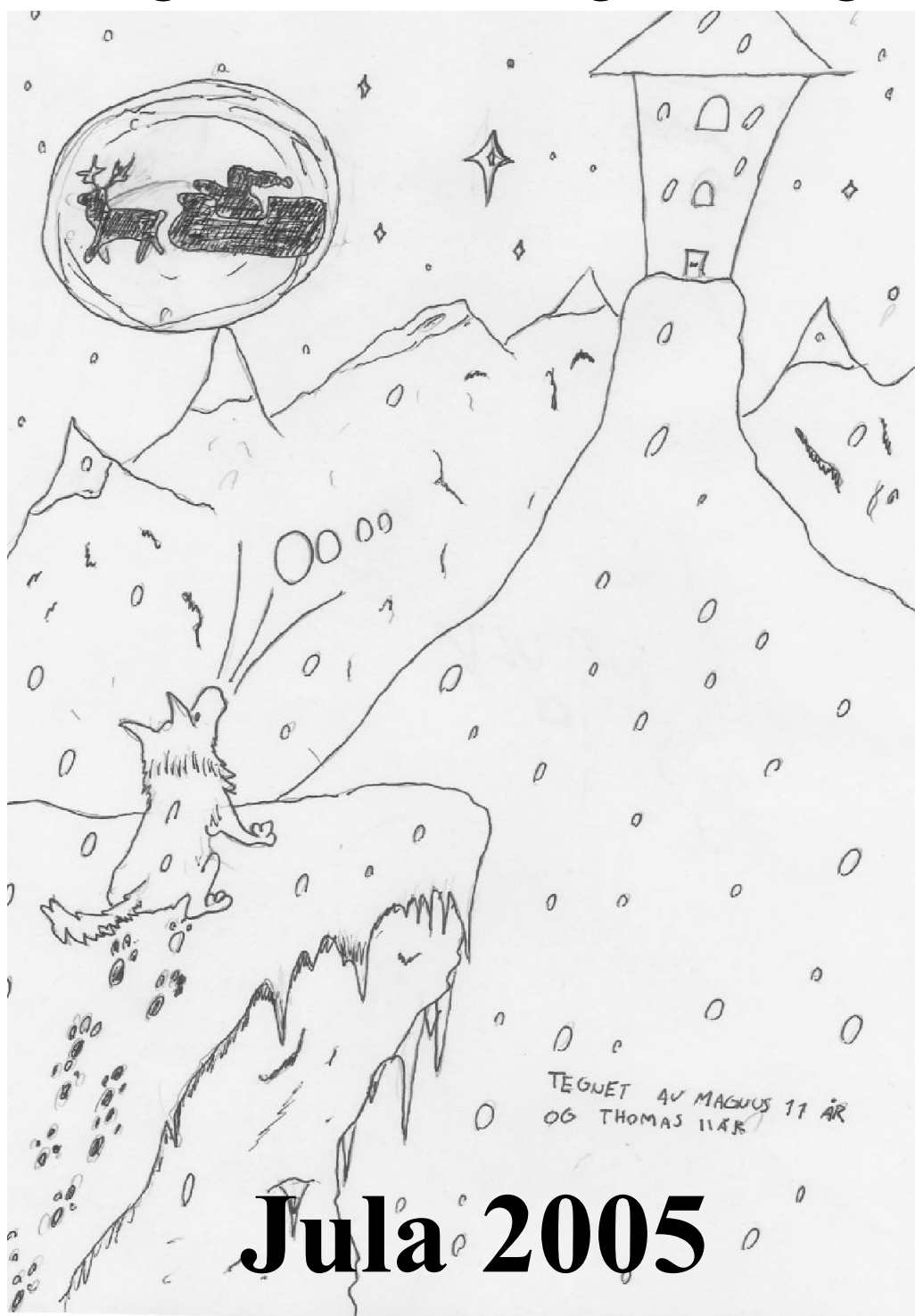

AUSTAVINDEN

Organ for Vidrek grendelag

Jula 2005

Austavinden

25. Årgang
Redaksjon 2005:
Martin Indregard
tlf. 76959621 eller
90772497
epost: martini@online.no

Arna Flønes
tlf. 76959620
epost: kor@virak.no

Torgunn Olsen
Tlf. 76959640
Mobil: 97187286

Layout:

Anders Øgsnes
tlf 769 40448 og
909 86117
epost: adm@hildringstimen.no

Austavindens hjemmesider:

www.vidrek.no - Austavinden
Der finnes alle årgangene fra 1997
til i dag. - Etterhvert noen gode
gamle også., takket være Kjell Olav

Utgiver:

Vidrek grendelag

Opplag:

100 eks., som det har vært fra
bladet starta i 1980.

Medlemskap i grendelaget og abonnement:

- Husstandsmedlemskap med
Austavinden kr. 150 pr. år
- Enkeltmedlemskap med
Austavinden kr. 100 pr. år
- Bare Austavinden (abonnement
og løssalg): kr. 75 pr. år

**Redaksjonen ønsker alle lesere en
fredelig jul og et godt nytt år.
En spesiell takk til bidragsyterne.**

Lederen har ordet

Inga jul uten Austavinden! Det har vært parolen i avisas 26 årige levetid. Også i år har vi klart det. Og det til tross for at den intense dugnadsperioden på grendehuset i høst førte til at redaksjonen har måtta arbeide under stort tidspress. Vi får stadige tilbakemeldinger fra våre lesere, som kan fortelle at få trykksaker blir så grundig lest som nettopp Austavinden. Fra en leser i Oslo, som har rigget til ei hylle for sin årgangskolleksjon av Austavinder på toalettet, meldes det om stor interesse også fra leserens vanlige Oslo-vennekrets. I stille stunder, med behov for atspredelse, lar de fleste seg fange inn av de små, grunnleggende nyheters uviktighet. Hvor ellers får man nyheta om at han Per og han Pål har tenkt å skaffe seg hund? Så Austavinden er viktig.

Bygda vår har overgått seg sjøl i dugnadskraft i år. Den storstilte Julebasaren krevde nesten et helt års arbeid av de utrolig flinke damene.

Ombygging av kjøkkenet tok store deler av høsten for mange, kvinner og menn. Torvtekkinga av stornaustet hos han Anders var en mektig kraftutfoldelse for de mange deltakerne. Dugnadsånd er Vidrek sin merkevare, for å prate moderne.

Men det merkes at vi er få. Og vi eldes med i gjennomsnitt nesten et helt år mellom hver Austavind. Bygda treng derfor mer folk, nye folk, og spesielt unge med smårollinger. I 20 år har Vegvesenet i realiteten

lagt oss i en sone med byggeforbud, når de ikke tillater innkjøring fra E6 fra nye husstander. Det er derfor gledelig at idéen om bygdevei på Vidrek blei godt mottatt av Vegvesenet sin representant da vi hadde befaringsist i november. Vi fekk oppfordring om å lage reguleringsplan, slik at det nye avkjøringsmønsteret kan vedtas og tas i bruk. Det kan gi utløsning for ny bygging. Og det haster. Det står folk klar og vil bygge. De venter ikke for så mye lenger. Arbeidet med reguleringsplanen blir ei hovedsak i 2006, med start rett etter nyttår. Det gjeld å komme seg ut av vindstilla. Få fylt seglan. Sette god kurs.

Men først er det en velfortjent pust i bakken og julefred. Austavinden ønsker derfor alle sine lesere, hvorhen i verden de måtte være, ei GOD JUL og et GODT NYTT ÅR!

Retting

I likhet med de største Oslo-aviser kommer Austavinden nå med ei retting, eller en dementi, som det heter på fint. I fjorårets utgave skreiv vi at Mette og Asbjørn Olsen hadde kjøpt hytte på Krøkebærnes. Det var bare 50% rett. Det er rett at Mette har kjøpt hytta, men sammen med sin mann Viggo Olsen. Og det blir jo noe annet. Austavinden beklager inkurien.

Smånytt fra bygda

Det ble gjort en del "rike funn" under årets ruskenaksjon 12.mai. Spesielt på streknin-gen Storelva - Saltvikhøgda var funnene oppsiktsvekkende v. Blant anna var det sagblad, knuste vindusruter, tomme malingsbøtter og et stort antall flasker, en del var knust. Fy å Fy !!!!!!!!!!! Dette har ingen ting i veigrøfta å gjøre. Vi brukte så lang tid på opprenskinga at alle kakene var oppspist da vi ankom grendehuset, men heldigvis hadde Jon - Martin gjemt unna et par wienerbrød til oss.

Hvem fikk med seg heim feil kakefat den store julemesse-dagen? Et av mine bløtkakefat

var ikke å finne ved dagens slutt, sier Ingebjørg.

Svein fylte grendehuset da han feira femtiårsdagen sin. Austavinden gratulerer.

Anita og Svein har anskaffa seg ny kjøkkeninnredning.

Alf Harald Bjerklund har gjort en kjempejobb med montering og sveising av baktrapp / nødutgang på grendehuset. Resultatet var perfekt. Den guten kan meir enn å stå på vannski.

Brita og Embret har også fått seg ny kjøkkeninnredning nå i høst.

Terje Røssås gifta seg med Tone 7.mai. William kom til verden 22.november, 3 måneder før tida. Austavinden gratulerer!

Ivar Ravn forteller at den bebuda odelsaka om kjøpet av Karl Olsa-eiendommen blei frafalt i august, så nå kan de begynne å legge planer på sikt. Om det blir nybygd hus eller hytte er for tidlig å si, men noe blir det.

EI GLEDELIG JUL OG ALT GODT I DET NYE ÅRET ØNSKER VI ALLE!

- Hilsen Osvald og Ingebjørg

En liten oppsummering fra Grendelagsstyret

av Anita Solum

Da var enda et år omme, og vi har alle hatt mange fine stunden sammen på grendehuset, - dette både i form av fest og dugnad.

I mai var det vårfest. Det var fult hus og teaterlaget holdt opp sitt gode rykte.

Utover sommeren har det blitt gjort en del både utvendig og

innvendig på huset. Litt maling gjensto fra i fjord men nå er nok det meste unnagjort. Så har gårdsplassen fått ny etterlengta grus, og rampa til nødutgangen har kommet på plass.

Den største forandringa og påkostningen er det nye flotte kjøkkenet. Dette ble takket være god dugnadsånd akkurat ferdig til julebasaren.

Gjennom nesten hele året har det blitt jobba iherdig av både gammel og ung til julebasaren. Den 5.november braka det løs. Det ble godt besøkt og salget gikk bra. Det store trekkplasteret var nok lefsene, og etter kort tid var det utsolgt.

Takk for god innsats. En riktig god jul og ett fredfylt nyttår ønskes alle.

Kjetil i vinden

Linus i Svingen, der Kjetil Indregard er manusforfatter, gjør det bra, både innenfor og utenfor landets grenser. Nylig vant den to priser i Bulgaria i Golden Chest International TV Festival, nemlig festivaljuryens spesialpris for tv-serier og en pris fra festival-

byen Plovdivs egen barnejury.

Til neste jul blir ungene i Svingen julekalender for barna, med 24 episoder før jul. Tittelen blir "Jul i Svingen" Kjetil er blitt leder for teamet som skriver 'Hotell Cæsar', og fra nyttår er det han vi kan klage til hvis vi er misfornøyd

med handlinga eller replikkene.

Og ikke nok med det: flere av episodene i vinter er skrevet av Pål Brekke Indregard, som også har prøvd seg som forfatter. Med hell, ser det ut til.

DEN STORE KJØKKENDUGNADEN

En munter Osvald smiler til fotografen.

av Martin Indregard

Det var om høsten 2004 at et medlemmøte i grendelaget tok opp diskusjon om å få ei forbedring på det gammeldagse, trange og nedslitte kjøkkenet på grendehuset. En gjeng med driftige damer, Sølvi, Arna og Ingrid, fikk i oppdrag å utrede saka, og på årsmøtet i 2005 la de fram en plan for full rehabilitering og oppgradering til å bli godkjent som produksjonskjøkken. Det siste vil bety at det som produseres her kan godkjennes for offentlig salg. De tre damene ble oppnevnt til komité for det nye grendehuskjøkkenet, og Gunnar sluttet seg til fra styret.

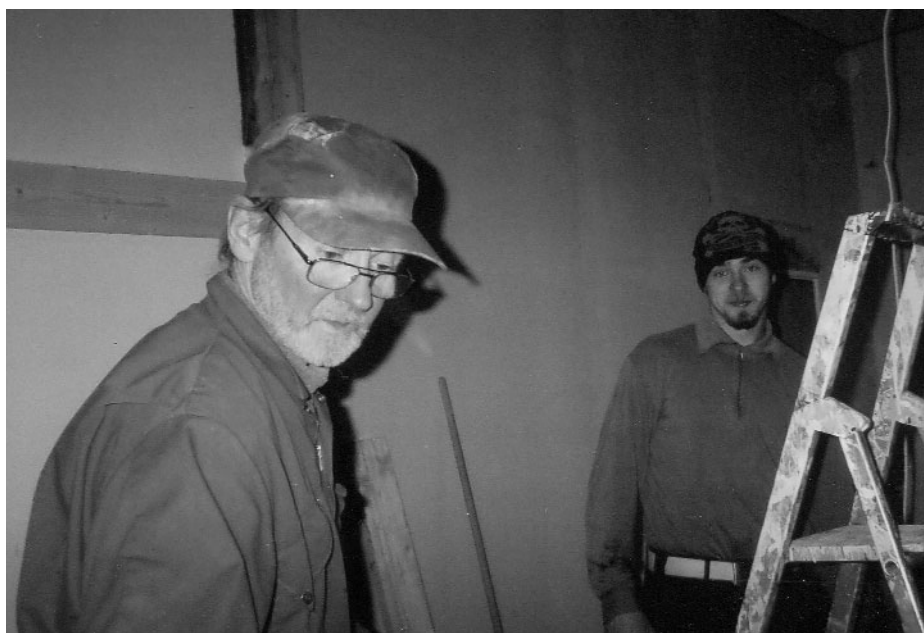
Våren gikk med til detaljplanlegging av innredning på data, samt bestilling fra IKEA (det siste er ingen enkel oppgave, prøv selv!). Men omsider kom da lastebilen med flatpakkene, og tidlig i september satte den store dugnaden i gang, med jobb på mandager og torsdager hver uke. Først var det

riving av gamle skap, og riving av vegg mellom gammelmekjøkkenet og materialrommet. En del av veggen mot klasserommet ble saga ut, for å gi plass til ei større serveringsluke. Det blei utrolige hauger med spikermaterial utafor vinduet, og alt blei saga pent opp! Samtidig pågikk skraping og sliping av gammel maling, utflytting av steameren, riving av gamle rør og strømledninger. I det hele tatt: to gamle rom ble slått sammen og ribba ned til skrætsj. Kor

mange timer i svette og støv som gikk med mista man snart oversikten over. Men det var mange! Imens hadde vi koselig samrøre med basardamene i gymsalen, som trakterte med kaffe og lefseavskjær. En fin kombinasjon av dugnadsånd!

Omsider var grunnlaget lagt for den mer konstruktive delen. Nå ble det grunning og maling i stor stil, i flere strøk. Og snart skein nye glatte veggflater i lyse farger mot oss, og nye ferdigmalte lister kom på plass. Gunnar, Marius, Osvald og Jan gjorde kjempejobber med å bygge opp rundt "portalen" mellom de to romma, legge nytt golvbelegg og rigge til nytt vannanlegg. Vanntanken plasserte de i kjelleren, og så la de nye rør opp til steameren og vaskene på kjøkkenet. Svein tok seg av det som gjaldt strøm.

Også disse jobbene tok sin tid, og vi var nå kommet langt ut i oktober. Det var nok enkelte i basarkomiteen som nærmet

Gunnar og Marius snekrer.

seg panikk, med tanke på at 5.november var den store julebasardagen, og etter egne erfaringer med tidsforbruket når flatpakker skal skrus sammen. Men det viste seg at Vidrek-folk behersker også denne moderne stilarten, og montering og oppskruing av innredning gikk på rekordfart. Noe nådde vi ikke: ventilator og en ekstra-bestilling må

vente til et seinere høve.

Og ferdig til basaren blei vi! Kjøkkenet besto prøven med glans da hundrevis av besøkende blei servert i klasserommet og ned i salongen på basardagen. Dermed er ny verdi lagt til det grendehuset, og vi har fått et kjøkken som vi virkelig kann glede oss over. Når de siste elementene er på

plass kommer tida til å invitere Mattilsynet inn for godkjenning av 'fasilitetene', slik at markedsføring og salg av Vidreks kvalitets-varer blir enklere.

Vel blåst, alt dugnadsfolk, nevnte og unevnte, og takk for innsatsen!

JULEBASAREN

Det knitrer i strikkepinner... Liv og Olga

Av Anita Ravn

Vi kom tidlig i gang med arbeidskveldene til julebasaren, allerede 19. januar var første arbeidskveld. Hele vinteren fram til 17. mai møttes vi på grendehuset annen hver uke. Det var kanskje ikke så mye nisser til å begynne med, men vi var i gang, og så er det jo veldig sosialt å treffes på denne måten. Det er jo selvsagt innlagt kaffepause underveis.

Vi startet opp igjen 1. september med arbeidskveldene igjen, og ble vel litt overrasket over hvor få uker det var igjen

til 5.november. Nå ble det arbeidskvelder hver uke, men allerede 4.oktober begynte lefsebakingen.

Erfaringene fra forrige basar gjorde at vi viste vi måtte bake så mye som vi klarte. I løpet av oktober bakte vi 1352 lefser og 180 flatbrød.. Lefsene var utsolgt på ca. 2 timer, flatbrødene varte litt lenger.

Det var en kjempejobb som ble gjort under lefsebakingen. Vi var fra 10 til 14 stykker i gang hver gang. Noen bakte og noen stekte, så her kunne alle delta. Den eldste noen og åtti år, og den yngste fjorten år - dette må vel kalles dugnad.

Selve basar-dagen nærmet seg med raske skritt, og det var mange ting som måtte falle på plass. Kakebakerne kom seg i sving, og arbeidsoppgavene for selve dagen blei fordelt.

Dagen var der, og grendehuset fyltes opp med bygdefolk og andre som kom innom. Det gikk unna på loddbøkene,

Randi

Ingebjørg og Olga Dahl

og kafé-gjengen hadde masse folk som vill ha en kopp kaffe og hjemmelagde kaker.

Kvelden kom, trekningen var unnagjort, og vi kunne trekke pusten. Resultatet var imponerende, og vi visste at vi alle hadde gjort en kjempejobb for bygda og videre drift av grendehuset og grendelaget.

Bruttoinntekten ble på kr. 92.000, fantastisk!

TAKKER ALLE SOM

HAR STILT OPP PÅ FORSKJELLIGE MÅTER OG ALLE SOM VAR INNOM GRENDEHUSET PÅ SELVE BASARDAGEN.

Juletreffesten

...må vi utsette til etter jul pga manglende komite!

Vi beklager, og kommer sterkere tilbake!

FERIEMINNER

av Anita Ravn

Familien satte i august kursen mot varmere strøk, nærmere bestemt Kypros, og når en ser hvordan sommeren og høsten ble, så var det vel egentlig en god avgjørelse.

Det var godt å komme til sol og varme og med en kjempe fin temperatur i havet. Da vi ankom og tok første havbadet var det som å stige oppi et lunkent badekar, hærilig.

Etter noen dager på solsenga og med late dager begynte vi å se etter utfluktsmuligheter. Egypt seilte etter hvert opp som spennende, og vi bestemte oss for et cruise over Middelhavet og til en dagstur i Egypt til de mest kjente severdighetene der.

Et flott hvitt skip med bassenger og solsenger på dekk og alle andre fasiliteter om bord

skulle bringe oss over til Egypt. Det var et fantastisk syn om kvelden når skipet var opplyst og ei rød-orange sol forsvant i et blått Middelhav. Ja, havet er ordentlig blått, Middelhavsblått.

Neste morgen var i framme i Port Said i Egypt. Bussene sto klar med engelsktalende guider for å bringe oss til Kairo, og som underveis fortalte oss om Egypts historie. Stemningen, luktene, alt var annerledes enn i den vestlige verden, og det var tydelig allerede da vi la til kai.

På grunn av uroen som har vært i Egypt og de andre landene i området, kjørte bussene i kolonne med væpnet vakter foran og bak. Det var politi med maskingevær overalt, men vi så ingenting som skapte uro hos oss.

Bussen kjørte langs Suezkanalen og det var et

merkelig skue med kjempestore containerskip midt ute i ørkenen, uten at en så hav noen steder. Vi talte 17 containere i bredden på skipene, så det var ingen små skip det var snakk om.

Første stopp var Pyramidene, og de var enorme. Og når en da tenker på når de ble bygget, og historien bak, så blir det hele enda mer fantastisk. Vi besøkte også Sfinxen som lå rett nedenfor pyramidene. At folk kunne få slike fikse ideer som å lage slike byggverk og de hadde ingen mobilkraner, bare masse folk, helt fantastisk!

En er ikke i Egypt uten at en får med seg papyrusverksted. Vi besøkte et, og der fikk vi se hvordan de laget papyrus fra gammelt av. Bananskall som deles opp kan forveksles med papyrus, så vi ble advart mot å kjøpe kart og lignende som blir holdt fram for salg overalt. Da

Familien på egyptisk jord

vi forlot verkstedet stod det ei lita jente utenfor og solgte bokmerker av papyrus. Alle gikk rett forbi henne og inn i bussen. Vi ble sittende og se på jenta, og ho sjarmerte oss slik at Mari sprang ut og kjøpte bokmerker av henne, og vi fikk et bedårende tannløst smil tilbake. Bokmerkene er kanskje falske, men 1 kypriotisk pund er 15 norske kroner, og det betydde tydeligvis mye for jenta.

Bussturen gikk gjennom Kairo til Nilen, der vi skulle ha lunsj på en flytende restaurant, med egyptisk mat og magedanserinner.

På bussturen gjennom Kairo så vi fattigdom og masse rikdom. På gatehjørnene var det reist små løer som folk og sauer bodde i, og søla fløt omkring. Et kvartal lenger bort

kunne det være et palass med gull og marmor. Kontrastene var kjempe store. Klestørken hang på tørk over gata og på små altaner. Det var tiggere på hvert et gatehjørne. Store, flotte mercedeser kjørte rundt, men det var like mange kjerrer med muldyr foran.

Lunsjen var fantastisk og magedanserinna ble kjempe populær, særlig hos den ene delen av følget.

Etter lunsjen dro vi til det egyptiske Nasjonalmuseet. Her fikk vi forklart hvordan mumifiseringen foregikk og fikk sett en del av utstyret de brukte. Det mest fantastiske var nok gullmaska og mumiene. Gullmaska og alle smykkene var imponerende, og det var utvilsomt dyktige gullsmeder.

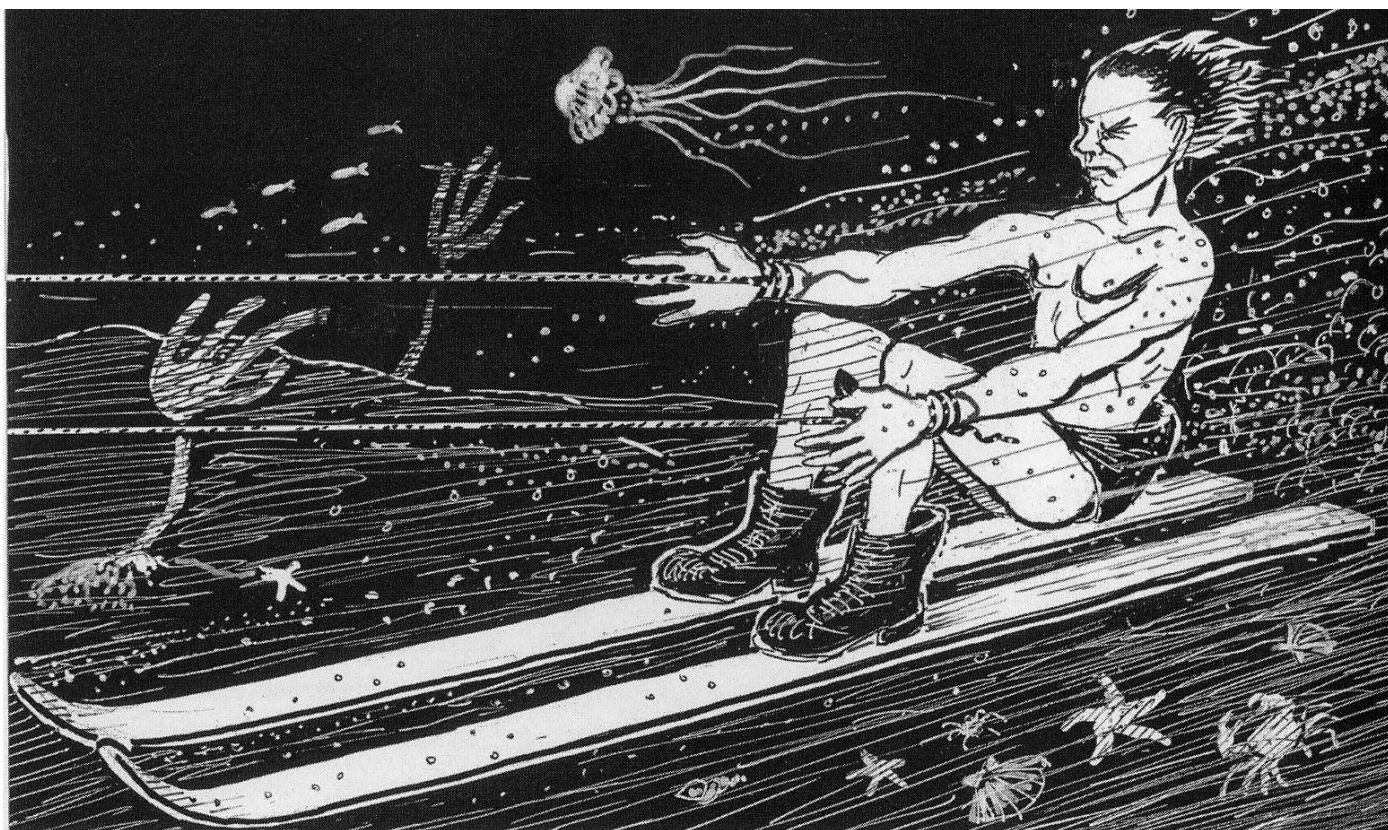
Mumiene var nok det som

gjorde mest inntrykk. Flere tusen år gamle mumier med huden, negler og hår intakte. Det var små mennesker, og klærne de hadde på seg var kjempe fine med flotte farger og broderi. Det så ut som noen av damene kunne ha farget håret, for det var mørkt med litt røde striper.

Vi gjorde noe ekstra ut av en sydentur, og det var helt fantastisk. Sol og varme er godt, men turen til Egypt var utvilsomt høydepunktet. Vi anbefaler en slik tur på det sterkeste hvis en ferierer i nærheten av Egypt. En opplevelse for livet for hele familien.

GOD JUL FRA OSS PÅ VOLLEN

Vannskisportens pionerer på Vidrek

Gjengitt med tillatelse fra Karl-Gustav Gjertsen

av Martin Indregard

Illustrasjon: Karl-Gustav Gjertsen

Det var i det herrens år 1970. Menneskeheten var inne i en periode med grensesprengende aktivitet. Apollo 11 hadde landa på månen året før, løfta av kraftige Saturn rakettmotorer. Og Vidrekbygda fikk sin aller første racer-båt. Jan Røssås sjokkerte alle, inklusive sitt faderlige opphav, og kjøpt en 12 fots Mørebas, med benevnelsen "speedbåt". Det som sprengte grenser var montert i akterspeilet: en Mariner påhengsmotor på hele 25 hestekrefter. Dette var et kvantesprang over de gamle Johnson-, Crescent- og Evinrude-motorene som fantes i bygda. Ingen var over 10 hk, de fleste disponerte bare 4. Sammenligna med Marineren blei alle nærmest for hjulvispa

å regne. Ei så rå motorkraft måtte nødvendigvis tenne ideer og kreativitet hos ungguttene Jan (24) og Alf-Harald (14) på nabogården Bjerkelund. Tanken om å prøve ut vannskisporten dukka snart opp.

Kunnskapen om sporten var sterkt begrensa. Noen glimt av vannski på Filmavisen og avstandsintrykk av hyttefolk som dreiv vannsport ut fra Klemsteinnes var hele kompetansen. Og mangelen på vannski-utsyr var total. Men for handlekraftige og nevenyttige Vidregutter dette bare utfordringer. Jan dro inn til Svenning på auksjonslokalet i Narvik, og fikk for en rimelig penge overta et par brune Splitkein hoppiski. Solide saker, i edle oversjøiske treslag, to meter og tredeve lange, med stålkantar.

Vel hjemme i Røssåsen starta guttene forberedelsene til vannferd. Det var ikke aktuelt å bruke beksømsko på vannski, så mye var klart.

Hoppbindingene skrudde de derfor av. Jan fant et par gamle sjøstøvler som han kappav litt ovafor ankelhøgde. De høye kalosjene som var resultatet blei så spikra solid fast på skiene med pappspiker. Testing på tørrmark viste at kalosjene satt godt fast og holdt seg stabilt på foten. Utløsningsmekanisme var et spørsmål som ikke ble reist, langt mindre vurdert.

Så bar det ned til havet. Her måtte det legges planer og startprosedyrer. Ytterst på Røssåsneset er det et lite, flatt platå, overgrodd med tang. Det var bare å vente til sjøen var passe flødd, og platået lå i flukt med havflata, så kunne dette bli en perfekt start-rampe

for vannski. Egentlig langt forut for si tid, i følge Alf-Harald. For å sikre god glid var de i naustet og fann litt grease som de smurte under skiene. Så kom Jan seg ombord, starta motoren og manøvrerte speedbåten i posisjon utafor neset.

Alf-Harald var utpekt til prøvekanin og testpilot. Med litt strev fikk han omsider skiene til å stå i ro på den glatte tangen, sikta inn i retning fjordmunningen omtrent. Jan gjorde fast to tau om bord i båten og kasta endene inn på platået. Alf-Harald knytte en tauende godt fast rundt hvert håndledd. Så tredde han føtterne i kalosjene, satte seg på huk over skiene, klar til utskytning.

Jan stramma forsiktig opp taua. Så ga han full gass. Motoren rusa og båten skaut fart. Alf-Harald lente seg godt bakover og tviholdt på tauet. Hoppskiene glei fint over tangen, og før de nådde den blanke vassflata var farten

betydelig. De første metrene utover fjorden bar skiene opp. Men så begynte de å skjære ned i gjennom sjøen. Det er bar heilt ned til bunns med skiløperen, på et par meters djupn. Det er fin leirbotn et stykke utover, og greitt å kjøre på ski, ifølge Alf-Harald.

Likevel var det litt nifst da han så at han hadde kurs mot et par storsteiner. Men da han nådde dem, vippte skiene opp, og han skaut opp til overflata. Alf-Harald hevder den dag i dag at den korte stunda han var over vann fikk han ingen kontakt med Jan i båten. Skipperen stirra bare rett framover havet, med kurs for Forratangen eller så, og fulgte - som seg hør og bør en god skipper - den gyldne seilingsregel om å ikke bry seg om hendelser aktenfor tvers. Jan har sine innvendinger til denne saksframstillinga.

Korsom var, etter et par dybdedykk slo Jan til slutt av motoren og tok om bord testpilot og ski. De var begge enige om at forsøket var lovende og

måtte følges opp. Alf-Harald - som fortsatte som kjører - utvikla etter hvert bra teknikk, men sleit med at skiene egentlig var for smale som vannski. Men det måtte bare så være, annet utstyr var ikke å oppdrive.

Derimot prøvde de å utvikle sikkerheta i sporten. Nabogutten Tor Nygård, med far som var fergemann, kom trekkende med en redningsvest som var kassert på MF Virak eller Rødfjell. Vesten var i hvitt lerret, av den omfangsrike typen som hadde 3-4 kilo kork innsydd. Forsøkene falt ikke heldig ut. Alf-Harald kan fortelle at når han mista balansen og speedbåten drog han etter armene gjennom sjøen, blei det ei veldig gjennomstrømming av vann mellom redningsvesten og kroppen, en slags turbulens som fylte badebuksa og reiv den med seg, så han fann den igjen nedpå skiene. Slikt var noe belastende i lengden, og vannskiene blei etter kort tid lagt på hylla.

Minneord - Helene Hartvigsen

av Ingebjørg Eilertsen

Nå har ei av "Mellastu- jentn" gått bort. Av den store søsken-flokken er det nå bare Oline som lever.

Helene Hartvigsen sovna inn på Narvik sykehjem den 28.oktober, 89 år gammel. Ho gifta seg tidlig og flytta til Råndalen, der ho i lag med sin Arne bygde en god heim for de fire ungene sine. Slik tida var da, måtte de slite mykje for alt som skulle skapes, og det fikk ho erfare. Allerede som småjente i lag med så mange søsken, lærte ho å sette pris på selv det aller

minste. Den egenskapen bar ho med seg livet ut. Vi to hadde de siste åran mange hyggelige stunder over kaffekoppen. Ho hadde evne til å se lyset selv i den største sorg og gledes over de nære, små ting. Selv om ho flytta fra heimbygda for sytti år sia, var ho sterkt knytta hit. De gangene ho fikk komme til Molloen, Bryggeberget, Smihågen og til oss på Seljehågen, var gleden ubeskrivelig. Da kunne minnene fra en svunnen tid få synke inn. Ho var jo en omsorgsperson. Den store slekta ho var en representant av hadde ho

mykje kontakt med, og alle "tanteongan" holdt ho godt rede på. Helene hadde så mykje å lære oss alle, - om vi bare ville ta i mot. Et uttrykk ho brukte var "min rikdom består ikkje av mammon." Men ho var takknemlig for alt sitt. Mange ganger i lag med ho tenkte æ at ho var en god representant for det kjente mottoet; "I de små ting frihet, i de store ting enighet, i alle ting kjærlighet." Fred over Helene sitt minne

Ingebjørg

Breiband til Virak

Austavinden har undersøkt litt om hva som skjer med breibandsaka, og har fått denne redegjøringa fra leverandøren. Det er altså håp i hengende snøre, ser det ut til...

Prosjektet bredband til Virak er i gang. Vi har hatt en del problemer med forbindelsen fra Lillemyra over til Virak. Derfor må vi teste ut nytt utstyr, og håper det fungerer mer tilfredsstillende enn i dag. Vi mistenker at havet speiler/reflekterer signalene over til Virak. Når det nye utstyret er på plass og vi er fornøyd med kvaliteten, begynner vi oppkoblingen hos kundene på Virak. Oppkoblingen til klientene er en fase som ikke er så tidskrevende som oppsettet i

stamnettet.

Jeg ønsker alle en god jul og et godt nyttår.

Vennlig Hilsen
Alexander Bergvik
Narvik Dataservice

Samfunn

Av Marit Åsheim

Forfatteren og samfunnsviteren Marit Åsheims faktabok om det moderne norske samfunnet i dag: Er det et slikt samfunn vi vil ha? er i nytt opplag i bokhandlene over hele landet fra nå. Den er også i bibliotekene.

Romanen: "Titt er ingen med som bringe kan beskjed" av forfatteren og samfunnsviteren Marit Åsheim i 2001 om den gamle kystkulturen i Nord-Norge er i Nationalbiblioteket i Oslo og muret inn i fjellet i Mo i Rana i fall krig og ulykker. Bevart for alltid. Romanen forteller faglig og historisk om hva høvedmenn var og alt de sto for.

Høvedmennene er beskrevet både i litteraturen og i malerkunsten. Forfatteren Bojer kalte dem den siste viking høvedsmennene historikerne ved universitetene, samfunnsviterne og fagfolk vet ikke finnes i dag.

TREKNINGSLISTE TIL JULEBASAREN 5 NOVEMBER 2005.

1.	Ullpledd	John Hansen, Narvik
2.	Flanell sengtøy	Hildur Lind, Ballangen
3.	Leke søppelbil	Ellen Lorentsen
4.	Barnegenser	Britt Jorunn Hansen
5.	Sengsett	Maria Svenningdal, Narvik
6.	Veggklokke	Theodor Eilertsen
7.	Svanefilmen	Marius Røssås
8.	Tovet nissefam.	Erlandesen, Narvik
9.	Ullgenser	Mangersnes, Narvik
10.	Svanefilmen	Kristian Bredesen. Korsnes
11.	Blomstervase	Maja Normann
12.	Dukke m/seng	Britt Rystad
13.	Svanefilmen	Karoline Skogvoll, Ballangen
14.	Kasserolle	Maria Bjørnstad
15.	Trappestol	Einar Sandvik, Skjomen
16.	TV kanne	Judith Andreassen, Ankenes
17.	12 kaffe glass	Reidun Lundberg, Rånbogen
18.	Pyntpute	Ingrid Øgsnes
19.	Babydress	Marius Hansen
20.	Kaffeduk	Karin og Karstein Hansen
21.	Pyntepute	Jan Magne Johnsen, Ballangen
22.	Fleese pledd	Marita Fagernes
23.	Kasserolle	Fam. Laukvik, Narvik
24.	Biff bestikk	Peggy Fagerheim, Ballangen
25.	Stekepanner	Ingebjørg og Osvald
26.	Vaffeljern	Åse Dahlin, Råna
27.	Trille ryggsekk	Putte
28.	Mugge	Stein Indregard
29.	Tovet ladder	Ingeborg Bruksås, Ballangen
30.	Juledekorasjon	Svein Sørensen, Ballangen
31.	Ulltøfler	Jostein Hansen, Kvaløysletta
32.	Juleduksett	Fam. Danielsen, Narvik
33.	Vekkeklokke	Greta Løkås, Ballangen
34.	Lysestaker	Unni Andersen
35.	Hekla duker	Magnus Karoliussen
36.	Lyestake	Iris Olsen, Skjærvøy
37.	Peissett	Ravlo
38.	Juleduksett	Svein Sørensen, Ballangen
39.	Lappeteppe	Mette Bergland
40.	Gulrot	Inge Korsmo, Skjomnes
41.	Pyntepute	Stian Overvåg Selnes

Småkraftverk

Narvik Energi AS har planer om å bygge et Småkraftverk i Storelva. Konesjonssøknad er sendt NVE. Utbyggerne har holdt informasjonsmøte i bygda, og saken har vært ute på høring. Bystyret i Narvik

har uttalt seg positivt til prosjektet. Ei utbygging vil ikke resultere i noen stor oppdemming på fjellet, rørgata blir i sin helhet gravd ned og selve kraftverket blir plassert så langt opp i elva at den vakre

utsikten oppover fra E6 ikke vil bli forringet. Vannet er da allerede tilbake i elveløpet. Ei utbygging vil sikre Grendelaget inntekter i form av tilskudd fra kraftselskapet.

Minneord Asbjørn Eidissen

av Arna Flønes

Asbjørn Eidissen ble født i 1915. Han døde 2.mars og ble 89 og et halvt år gammel.

Han hadde sin barndom i Harstad, der faren var kaptein i militæret. Somrene på 20 og 30 tallet ble tilbrakt på Vidrek blant besteforeldre, tanter og onkler. Han hadde spesielt god kontakt med sin onkel Johan.

Familien flyttet etter hvert til Stordalen i Bjerkvik (Elvegårdsmoen), og de kom da nærmere familien på Vidrek. Alle gode ferieminner fra barndom og ungdomstid på Vidrek, satte seg godt fast og holdt seg hele livet.

Asbjørn utdannet seg ved snekkerlinja på Narvik Tekniske fagskole. Han gikk i det første kullet i 1932, med Per Melangen som lærer. Etter endt skolegang jobba han litt ved Elvegårdsmoen, før han på slutten av 30tallet så seg nødt til å flytta sørover.

Han fikk jobb ved Ås båtbyggeri i Fredrikstad, så jobba han ved Kværner Mekaniske i Oslo, der var han modell-snekker. Etter det arbeidet han som møbelsnekker fram til han ble pensjonist.

I sitt arbeid var han opptatt av

nøyaktighet og presisjon. Han holdt høy faglig dyktighet i alt han gjorde og visste å utnytte de resursene han hadde til rådighet.

Han traff etter hvert Inger, som var fra Oslo. De gifta seg og bosatte seg på Tåsen, der fikk de to sønner - Gaute og Are. Både Asbjørn og Inger var glad i å ferdes i naturen. De hadde hytte i Østerdalen og tilbrakte også mye tid i Nordmarka. Om somrene kjørte de nordover til Vidrek, så Gaute og Are lærte seg tidlig å bli glad i denne bygda. Selv om Asbjørn bodde i Oslo størsteparten av sitt liv, trivdes han aldri helt. Han bar alltid med seg en lengsel mot nord. Gleden var derfor stor da Gaute og AnneBerit overtok Gjerdhaugen, som da hadde stått tomt en tid. De første 6-7 årene etterpå, tok han seg fri fra jobben fra mai til september for å hjelpe til. Han titulerte seg som gårdsgutt og var med på restaurering av driftsbygningen, og ga god hjelp under bygging av nyhuset.

Det var stor stas da det første lillebanet til Gaute og AnneBerit kom til verden, og ble oppkaldt etter han.

Både han og Inger reiste nor-

dover et par ganger i året så lenge de klarte.

Etter at han ble enkemann, ble det søkt om plass på sykehjem i Narvik, men han fikk plass for sent. Han sovna inn på sykehjemmet i Oslo der han bodde det siste året han levde. Hans siste ønske var å bli gravlagt på Vidrek gravlund, der han 10 år tidligere hadde sett seg ut en plass. Og han fikk det som han ønsket, han ble gravlagt blant furutrærne på Vidrek gravlund.

To arbeidsomme hender falt til ro, men det han har laget vil bestå.

Vi minnes Asbjørn i glede.

Sigfrids barndomsminner

Ho er vår eldste lesar, og går i sitt 95. år. Det betyr at ho vart fødd året før Roald Amundsen kom til Sydpolen, og 3 år før 1.verdenskrigen. "Eg minnest godt då eg begynte på skolen i Sørвик i 1917", fortel ho.

"Skolen var 3 delt, slik at 1-3.

klasse gjekk samen, og likeeins 4-5 og 6-7. klasse. Dei som kunne lese fekk begynne direkte i 2.klasse, og flinke elevar kunne flyttast opp elles og. Eg hadde 2 km. skoleveg frå Halsebø, der eg bodde. Veggen var ofte ubrøyt om vinteren,

så føtene med luggar sokk nedi til kness i snøen. Ingen blei kjørt til skolen den gongen, men det hende eg fekk sitte på sparken til noen av dei større brørne mine."

Sigfrid hadde 12 sysken, dei

fleste eldre enn ho. 10 av søskena vaks til, slik at dei var 6 jenter og 5 gutar. Faren Peder Madsen dreiv gården på Halsebø. I tillegg kjøpte og frakta han fisk i Lofoten og andre stader. Om sommaren tørka dei fisk heime på berga. "Det var artig arbeid å vere med på for oss ungar", seier Sigfrid. "Når vi var 12 år, kunne vi vere med og stable tørrfisk i rauker eller legge han ut til tørk. Vi måtte unngå å rive i fisken. Då blei han 'sekunda vare' og mindre verdt. Vi la oss opp noen kroner som vi kunne bruke til skolegang seinare."

Mamma Marie heldt strengt på at toving var mannfolkarbeid.

Jentene strikka kvar vinter ein stor stabel lestar og vottar, men gutane måtte tove sine egne. Den som slurva, fekk dårlige vottar til vinters. Men til toving var det best å ha noen til å sitte på enden av tovefjola. Sigfrid fortel at då ho var 8-10 år satt ho ofte på fjøla, enten for ein tioring i betaling, eller mot at storebrødrene song for ho. Songane prøvde ho å hugse. På det viset lærte ho seg mange viser, til dømes den om Pål Hyttens sønn, som har omtrent 40 vers som kan utanatt den dag i dag.

'Det kom mange nye ting den tida. I 1917 fekk vi telefonsentralen for bygda hos oss. Det var populært, for då kunne vi

ringe gratis. Få av gårdane hadde telefon, og vi ungane måtte støtt springe med 'telefonbud' til naboar. Det kunne gjelde jobbtilbud, eller bud frå dokter eller jordmor. Elles var det fint å ta telefonvakt på skift når vi var midt i slåtten - så fekk ein pause. Og i 1922 kom den første 'automobilen' til Sørvik. Det var ei storhending. Kvar gong vi hørte lyden av automobilen sprang vi som galningar til vegen for å sjå på fenomenet.

Sigfrid hentar fram bildet frå 1918, der ho og alle søstrene - unntatt den eldste - står med like kjolar. "Slik var det støtt: far kjøpte ein heil stuv tøy. Så fekk vi like kjolar, alle jentene. Fotografen som tok bildet hugsar eg: ho arbeidde i Harstad, men var frå Skånland. Ho kom kjørande forbi oss med eit oksespann, på veg til Tjeldsundsferie heime, og då avtalte far at ho skulle komme å fotografere oss alle når ho kom på retur. Og slik blei det. Ho hadde endå trebeint stativ og svart duk over hodet når ho fotograferte."

Vi takkar Sigfrid for glimta frå barndommen tidleg i forrige århundre, og ønsker til lykke på 95årsdagen 9.mars.

ANITAS PRISBELØNTE AVDELING

Av Martin Indregard

Hver sommer gjentar det samme seg: fastboende narvikværingar og turister er rause med godordene over beplantningene og parkene i Narvik. Alt er så velstelt og estetisk. Og hovedpersonen bak dette er ho Anita Ravn, på Vollen. Sjøl pleier ho straks å trekke fram resten av avdelinga, at den har æra. Austavinden tok ho på ordet, og besøkte Parkavdelinga som holder til i det gamle Bolagsgartneriet i Framnesveien. Rundt lunsjbordet fikk vi en prat.

Her satt Torbjørn Wallentinsen (ansatt i 1977), Stig Pettersen (1993) og Adem Icagic (1995), og selvsagt Anita (1981). De har altså mange års samar-

beid om parkene i Narvik bak seg. 'Det er derfor ei så lita avdeling kan klare så mye', sier de, 'og fordi vi jobber fritt og uavhengig. Beslutningene tas der de utføres. Vi styrer oss sjøl, i praksis.'

De kan se tilbake på to priser. I 2004 vant de med Vallhallaparken prisen for 'Årets grønne park', som Norske anleggsgartnere deler ut. Utdelingene går tilbake til 1991, og tidligere vinnere er f.eks baroniet Rosendal og (i år) Grieghuset i Bergen. Prisen gjeld faglig nivå og skjøtsel, frodig og velstelt helhetsinntrykk, trivsel og bruksmessig kvalitet.

Og bare som en oppfølger: i år fikk de 3. pris i Norsk sentrumsforums konkurranse om bruk av sommerblomster (etter Kristiansand og Flekkefjord.)

Og fra Narvik kommune og Sverre Mogstad viser de fram diplom og pris for En søkkanes fin by.

'Vi er litt kry av å bli lagt merke til,' sier de. 'Det er ho Anita som er best på designen. Ho er veldig flink' sier guttene. Anita minnes sine år med blomsteroppsatser hos Frydendal. 'Nokka har æ vel lært,' innrømmer ho. 'Men ellers er vi godt samkjørt. Vi følger blomstene fra frø om vinteren og hele sesongen, til vi røsker dem opp om høsten. Vi fører nøyaktig dagbok, og lærer av våre egne feil fra år til år. Og så ser vi oss rundt, og snoker noen ideer hos andre, Luleå kommune, for eksempel. Dermed blir resultatet bra.'

Vi får litt om samarbeidet parkgruppa har med Furugården,

om de flinke ungdommene de har inne på sommerjobb, om planting på krigsgraver og legatgraver. Park har faktisk ei inntjening på 700.000 kr. pr år på slike oppdrag. Noen ord om framtida rekker vi også. Budsjettet for neste år ser bedre ut enn på lenge, så Anita tror det kan bli rehabilitering av Parkhalltaket og Kirkeparken, samt andre tiltak for å skape et mer levende sentrum. 'Det gleder vi oss til', avslutter den driftige lederen av 'parkgjengen'.

Og så er lunsjen gått. Anita og de andre drar ut for å finsjekke de 6 julegranene de har reist og pynta til jul. Også det har de en god hånd med.

Vi takker for praten og ønsker parkavdelinga og Anita lykke til!

Elgfest!

Grunneierlaget inviterer til
tradisjonell elgfest lørdag 25.
februar

Velkommen!

Nytt fra Grunneierlaget

av Martin Indregard

Grunneierlagets vanlige drift har i 2005 gått på det jevne. Elgfesten ble holdt i henhold til 'gammel' tradisjon, og årsmøtet i mars beholdt det samme styret som har fungert i en årrekke.

Elgjakta gikk som planlagt, bortsett fra at jaktlaget også i år mangla 2 kalver da jakttida var omme. Etter at de fikk overkjørt en hund i fjor, valgte de å jakte for det meste til fjells i år. Kvoten var på 7 dyr, hvorav 4 kalver. De observerte mye elg - opptil 16-17 på en dag - men i sluttfasen klarte elgmødrene å lure jegerne og holde kalvene utenfor fellingsavstand.

Den store nyheta i høst ble at jordskiftesaka gikk mot sin

slutt. Salten jordskifterett behandla spørsmålet om hvem som har part i felleseiet på fjellet, og hvor stor andel hver har. Endelig forkynning av dommen er rett om hjørnet, og det blir etter alle solemerker skyldøret som blir lagt til grunn for hvor stor andel de 24 medeierne har i området ovafor Klubbvatnet og Hammaren. Det var en del dissens mellom grunneierne om dette, og mange ønsket seg fordeling etter hvor stort utmarksareal hver grunneier har. Men alle er glad for at saka er løst.

Grunneierlaget bestemte for vel 20 år siden at det ikke skal deles ut utbytte før grensegangen er avslutta. Nå blir den det. Det betyr at neste årsmøte, som går den 19.mars 2006, må begynne å behandle spørsmålet om fordel-

ingsnøkkel for utbytte. Sagt med andre ord: hvor stor prosentandel av utbyttet skal tilfalle hvert medlem etter vedtektenene? Styret har innkalt til medlemsmøte 29.januar 2006 for å diskutere et forslag som er basert på at utmarksarealet legges til grunn.

Samtidig er det kommet forslag om å sette av 50 eller 100% av overskuddet fra driften til et utviklingsfond for bygda. Her er det delte syn i styret, og det er også forslag om å la utbetaling til grunneierne være hovedregelen.

Disse sakene skal opp på årsmøtet 19.mars. Men før den tid kan alle som bor i bygda glede seg til den tradisjonsrike elgfesten. Den er tidfesta til 25.februar. Sett av dagen, folkens!

NA SKJER DET NOE MED BYGDEVEGEN

av Rønnaug Indregard

Det er nå oppretta kontakt med Statens vegvesen og kommunen i saka om bygging av bygdeveg. Den 21. november var det befarings. Ingvar Øvereng møtte fra Statens vegvesen, Ronny Dahl og Jørund Lindgren fra Narvik kommune og Martin og Rønnaug Indregard fra gruppa grendelaget har satt ned. Vi gikk deler av traseen og så spesielt på tilknytningspunktene til E6.

Øvereng hadde stor tru på ideen om å lage bygdeveg etter de prinsippene som kom fram under arbeidet med områdetiltaket. Han kunne fortelle at erfaring viser at de tradisjonelle gang-/sykkelvegene som ligger kloss inntil og parallelt med sterkt trafikkerte kjøreveger, ikke er så trafikksikre som antatt. Barn havner lett uforvarende ut i vegbanen og farlige situasjoner oppstår. Dessuten er Statens Vegvesen blitt mer oppmerksom på at de er en viktig aktør og premissgiver i de mange bygdesamfunnene som deles opp av gjennomfartsveger. Når det gjelder belysning, vil vi komme billigere ut med vår løsning enn ved tradisjonell gang-/sykkelveg der det kreves at bilførerne skal ha full oversikt over gangvegen. For bygdevegen vil det være tilstrekkelig med det lyset ferdseilen på bygdevegen krever.

Traseen som blei diskutert, var den som blei lagt fram på møte på grendehuset i fjor høst - fra Vidrekkelva til Holtvik.

Konklusjoner etter befarings:

- Det må utarbeides reguleringsplan. Vi kan gjøre deler av arbeidet sjøl, men trenger hjelp til framstilling på kart. Som oppstart på dette arbeidet vil det bli innkalt til allmannamøte på grendehuset over nyttår. Statens Vegvesen vil være rede til å diskutere løsninger i løpet av prosessen. Når planforslaget er ferdig utarbeidet, sendes det til Narvik kommune for politisk behandling etter Plan- og bygningsloven.
- For å få et bilde av kostnadene, må vegen detaljprosjekteres. Vi skal ta kontakt med Høgskolen i Narvik for å høre om de kan utføre arbeidet som studentoppgave.
- Statens vegvesen er innstilt på å være med å finansiere vegen, men de kan ikke love noe om når tid det kan skje. I gjeldende trafikksikkerhetsplan for Narvik står gang-/sykkelveg på Vidrek som nr. 2. Hergot som er prioritert foran, omfattes av utbedringen av E6 mellom Bjerkvik og Narvik, og

skulle dermed bli ivaretatt i den sammenhengen.

Trafikksikkerhetsplanen skal revideres i nær framtid, og da må vi kjenne vår besøkelsestid!

- I forbindelse med bygging av minikraftverk i Vidrekkelva vil Narvik Energi AS bli pålagt å bygge trafikksikker atkomst til E6. Her bør grendelaget og NEAS ha sammenfallende interesser, og vi vil ta kontakt med dem for i første omgang å orientere dem om våre planer og lufte spørsmålet om finansiering.

- Nordland Fylkeskommune, avdeling for næring og samferdsel, "sitter på" sted-sutviklingsmidler og vil kunne være døråpner i forhold til Innovasjon Norge. Kontakt blir tatt i nær framtid.

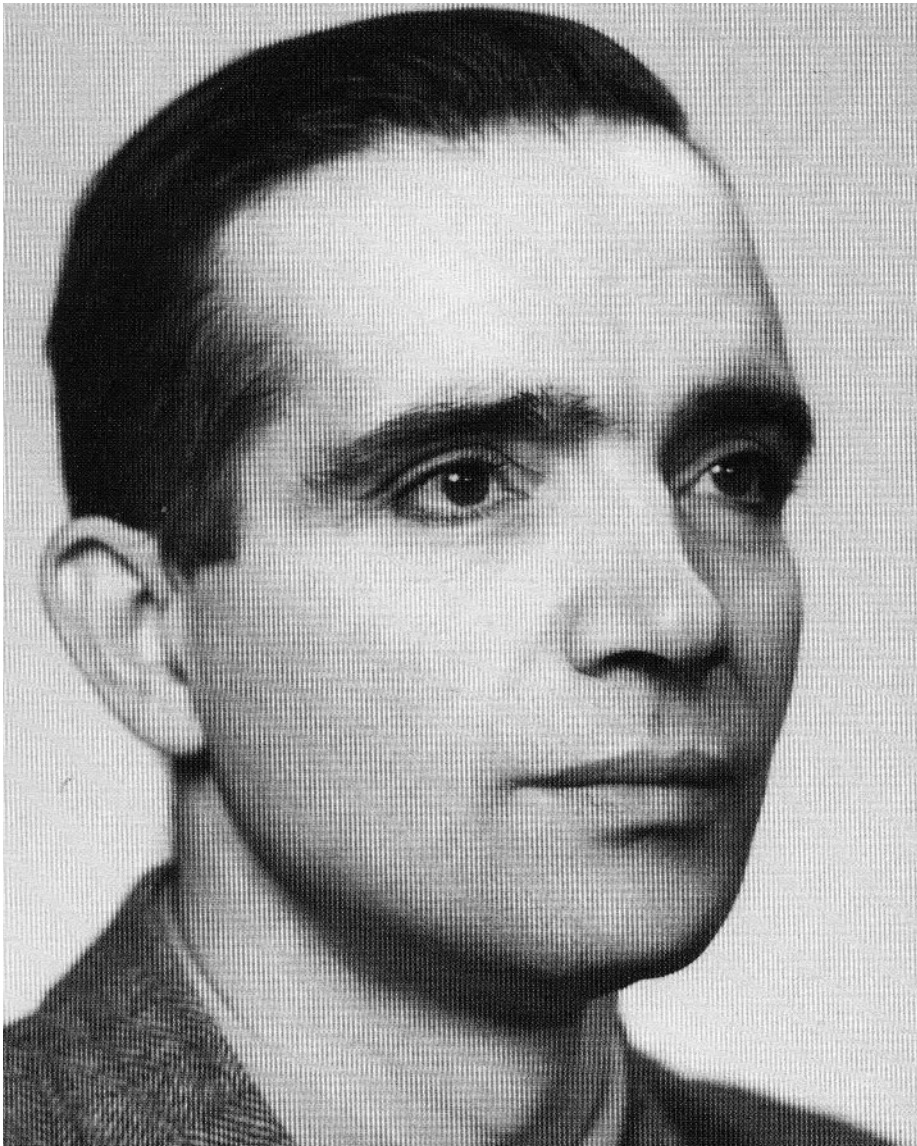
Vi har et langt lerret å bleike, men vi har tru på at vi skal komme et godt stykke nærmere målet i løpet av 2006.

Ingrid viser vei... Fra traseoppgangen

ANDREAS INDREGARD - MINNE OG DIKT

Av Martin Indregard

Den 9.januar 2006 er det hundre år sidan far, Andreas Indregard, blei fødd. Til hundreårsdagen har familien gitt ut ei bok med alt han skreiv av prosa og dikt. "Minne og dikt", som boka heiter, er no i salg i bokhandlane.

Dei fleste dikta hans blei gitt ut i 1978. Mange vil kjenne igjen bygdemålsdikta hans om dramatiske hendingar i kvardagslivet på gamle Virek: De sette a' landet, Vasslaust og De hakka. Dei handlar om vassløysa i bygda, om pote-topptaking før frosten kjem, eller dramaet med å få båt på

havet og mjølkespann til byen i frisk kuling frå nordaust. Andre dikt hyller naturen i Ofoten og på Virek. Det er dikt om troll og utyske, om den gamle hesten, om gikta i hans eigen kropp, om robåten 'Blå Bris', eller om komiske hendelser. I tillegg nokre hittil ukjende ungdomsdikt.

Hovuddelen av boka er likevel pappa sine minne frå barndom og ungdomstid på Virek. Han skreiv dette i åra rett etter at faren hans blei borte på Skjomen, det vil seie på 1940-tallet. Mykje av stoffet gjeld den verda Martin oppdrog gutane sine i: sjøliv, sigling og fiske. Pappa fortell om sine to

vintrar på Lofotfiske rundt 1920. Han skildrar turar til Skjomen, dagleglivet heime, arbeid og onn, bærplukking og vedhogging. Og han gir ei brei skildring av korleis folk levde og tenkte her på Virek 'før krig'. Ikkje minst skildrar han kontakten mellom landsbygda og den nye byen som hadde vakse fram inne i Narvik, og korsen det endra livet til bygdefolket. Sjølv om fokus er på eigen familie og eigen gård, blir skildringa allmenn fordi det var mye av det same som skjedde hos alle naboane.

Boka er blitt eit spennande kulturhistorisk dokument om brytningstida på Virek og i Ofoten tidlig i forrige hundreåret. Vi vonar mange av Austavinden sine lesarar vil finne hugnad i boka. Kapittelet 'Over Veggefjorden med kvalen til fylgje' som vi trykker i Austavinden er henta frå boka.

Andreas Indregard: Minne og dikt. 396 s. Kr. 280.-

OVER VEGGEFJORDEN MED KVALEN TIL FYLGJE

av Andreas Indregard

Ein vår skulle far ein tur til Bogen. Kva ærend han hadde, minnest eg ikkje. Han skulle ro på småbåten, og eg fekk vere med. Truleg var eg i 8-9 års alderen den gongen. Vi tok på tur etter middag og kom vel til Bogen i nontida. Det var i Lenvika vi var, hos mor sitt skyldfolk og hos Margrete Pettersen. Eg minnest at dei ville vi skulle vere over til andre dagen, men far hadde nok mykje arbeid heime, så vi gav oss på heimvegen seint om kvelden. Vi hadde godt med klede med, og far laga til i skoten så eg kunne få sove når eg blei trøyt. Men eg var ikkje svevnig, og la meg ikkje.

Vi rodde no utetter Bogen til vi kom på høgd med Forratangen. Det var lett vestavind på fjorden, så herifrå kunne vi sigle for rom vind til Virek. Midt for Forratangen ligg ein liten holme eit stykke frå land, og der minnest eg vi la fram og tok inn barlaststein. Så sette far seglet opp, og båten dansa og leika seg fram av seg sjølv. Far satt og styrde, og eg låg i skoten og tykte det gjekk fint. Det var linn og lys vårnatt og vakkert ver.

Men vi var ikkje komne langt, før vi fekk følgje. Ein heil hop med store, svære kvalar samla seg om båten og fylgde med. Støtt gjekk det ein på kvar side av båten, så nær at ein kunne nå dei med åra mest. Samstundes gjekk ein tett føre, og bakom kom ein

sigande innpå med litt større fart enn båten hadde. Når denne karen så var midt under kjølen, snudde han buken opp, og strauk så tett oppunder båten at det berre var tommar som skilde. Og straks han var framom, kom ein ny bakfrå og gjorde nett like eins. Eg låg bak i skoten og såg på desse "kjempeskane", når dei vende den lyse buken opp så det blei kvitt under heile båten og vidare utover. Serleg totte eg den svære sporen var morosam, og så stod han vassrett, la eg merke til. Når det eit lite bel ikkje var kval under båten, hugsar eg at eg sa til far, at no måtte det kome ein til snart. Og det var ikkje lenge å bie på det heller. Eg hadde ikkje tanke om at dette kunne vere farleg. Far sa ingen ting, og eg var trygg når eg hadde han i nærleiken. Men far visste jo vél om at dette var farleg fylgje. Han sa ikkje noko om det før etter at vi var komne over fjorden, - han ville ikkje skræme meg. Han fortalde sia at han mange gonger ottast for at kvalen skulle køyre borti båten og velte han. Han tenkte på å ta ein barlaststein og kaste i kvalen for å skræme han unna, men våga ikkje. Kanskje kunne kvalen då leggje til å slå, og då hadde det visseleg vore ute med oss.

No gjekk det på dette viset heile fjorden over. Kvalen akta seg vél så han ikkje kom borti båten, i allefall merka vi ikkje at han nokon gong rørde kjølen. Far styrde tvert over, - beint mot Risøya der mælen

stikk lengst ut. Og så nådde vi til slutt lysbotnen, der kvalen ikkje kunne følgje med lenger. Alle kvalane gjorde heilt om og sette kosen beint bortetter fjorden att. Og no blei vi vitne til eit underleg skodespel. Medan kvalane heile fjorden over hadde bore seg "pent åt", fylgd båten i roleg sig, sette dei no med eitt slag farten opp. Nett som i villaste raseri tok dei til å springe sjølaust til vers. Heile dei veldige kroppane kom kilande opp or havet i vilt jag, så dei ein augneblink var høgt over vassflata, til dei i neste augneblinken druste ned i sjøen att med sjog og brott, så skumspruten stod vidt til alle sider. Slik dreiv dei på så lenge vi kunne sjå dei. Då først gjekk det opp for meg óg at det nok var eit skræmeleg fylgje vi hadde hatt, og at vi kunne vere glade over å sleppe frå desse "kjempeskane."

Eg kan minnest at eg var hos onkel Johan etterpå og fortalde nøgje om korleis kvalen var på skap.

Sangsvana, fuglen fra villmarka.

Av Martin Indregard

Slik er tittelen på Hans Gundersen sin siste vakre naturfilm. Filmen gikk på NRK i høst, og var nylig en av filmene som representerte Norge under den årlige Wild Life Film Festival i Liden i Sverige. Sangsvana ble nominert blant de 10 beste filmene av de 45 som konkurrerte. Men opp mot de store påkostede filmene fra BBC og

National Geographic måtte den til slutt gi tapt.

Hans var i år Årets filmskaper under Festspillene i Nordnorge i Harstad, utpekt av Nordnorsk filmsenter. Det er en stor ære, ikke minst når en ser på tidligere deltakere som Knut Erik Jensen og andre.

De nærmeste åra er hovedprosjektet til Hans en film om ulven i nordområdene. Vi er jo

vant med å høre mye om ulven sørpå, og nå dokumenterer Hans situasjonen for ulven i Nord-Finland, Nord-Sverige og Nord-Norge, både når det gjelder urområder og bestand.

På det mer heimlige området har Hans bygd på huset på øvedrsida med 35 m2. Der innreder han nå kontor, klipperom og et lite lydstudio, og utbygginga skal være klar til å ta i bruk til jul.

Lange tøyler

Av Toril Hansen

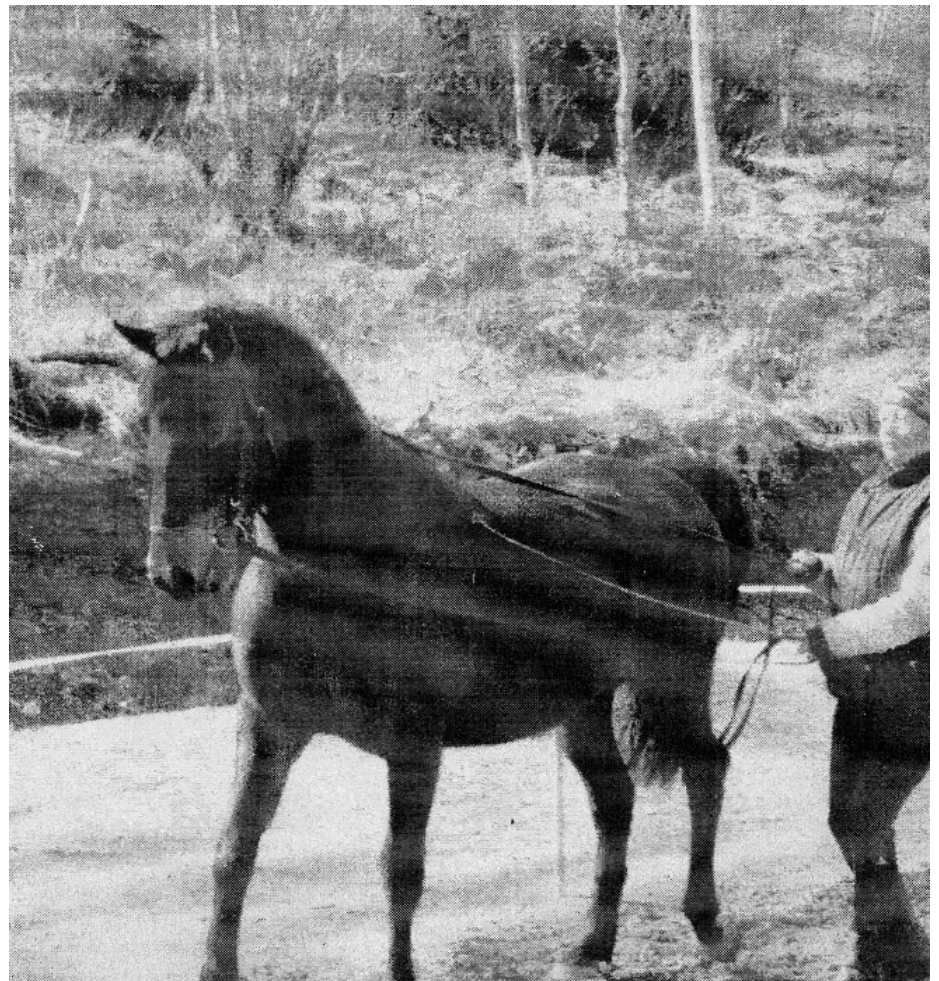
I fjorårets Austavind, skreiv jeg noen ord om hesten min. Lipizzanerhoppa Vassleggens Madonna Marita, til daglig kaldt Maddi.

Vi har jobba en god del sammen, og det har gitt resultater. Ho er ganske lydig, men når vi begynner å trene, sier ho nei til et meste. Da må jeg fortelle at jo, dette kan du, og du skal gjøre det. Ho protesterer ei stund, men så sier hun ok, er det dette vi skal gjøre? Da legger ho seg i "selen," og jobber som bare det. Vi må gjennom denne prosessen hver gang jeg forlanger noe av henne. Hun er typisk lipizzaner som dette er vanlig med.

Vi har en trener fra Horten, som heter Anne Grundvig. Hun er her oppe 5-6 ganger i året. Som regel helger, men også ei hel treningsuke. Da trener vi lange tøyler. Hesten skal lære seg balanse, bære seg selv og bruke rett muskulatur. Vi trener bøyning og strekking, for å få hesten rett.

De fleste hester har ei kort, eller stiv side. Dette prøver vi å rette ut, så sidene blir like lange. Dette er et "must" for at

hesten skal jobbe jevnt, og gir stort utslag når en starter i dressur konkurranser. Hesten klarer da å galoppere på et

På bildet er det Anne Grundvig som går lange tøyler med Maddi hjemme på vår ridebane.

spor dvs.at bakbeina går i forbeinas spor, og at hesten er rett.

Jeg og Kathrine med flere har dannet en ny klubb som heter "Forening for klassisk dressur." Vi regner med å få medlemmer fra forskjellige steder i landet, og har med folk fra Troms til Halden og Horten. Noen av våre mål er utdanning av folk og hester, og kurs / behandling som går på hestens helse. Vi har hatt veterinær Ellen Schmedling her for å behandle tenner og munnproblemer hos hest. Hun har videreutdanning i tannhelse, og er utdannet akupunktør og kiropraktor for hest. Når hun behandler tenner /munn, har vi en avtale med Narvik dyreklinikk på Ankenes, og involverer dyrlegene der. Hun kommer opp hit 1-2 ganger pr år og vi er det eneste stedet i Nord-Norge som har dette tilbudet. Da må de som vil ha slik behandling komme til Ankenes.

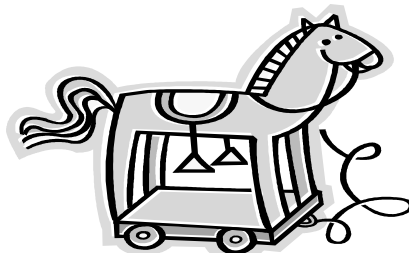
Til våren kommer også Piet Baklar, en mann i slutten av 60 åra fra Nederland. Han har holdt på med lange tøylar og klassisk dressur, og lærer hestene bla.galopp mens han går ved siden av, piaff, levade og capriole, som den spanske rideskole i Wien gjør på sine oppvisninger. Hvis det oppstår problemer de ikke løser selv i Wien, er Piet en av to som blir forespurt om hjelp. Og han kommer til oss - det er stort! Vi skal også ha salmaker her for å tilpasse saler, slik at hesten ikke får gnag. Salen må ikke klemme slik at utviklinga av muskulaturen blir hemma. Når vi har kurs / treninger, møtes vi i Håkvik hos Frode Sjølander. Der har vi ridebane

og kurslokale, og kan få bespisning hvis vi ønsker det. Samarbeidet med Frode har fungert kjempebra, så 4H gården er perfekt plassert for vårt behov.

Ellers prøver vi å trimme hestehovene slik at vi slipper å slå på sko. Prince og Maddi går skolause hele året. Hvis det blir glatt setter vi på Boots med brodder, så da kan de være ute likevel. Maddi fordrar ikke å bli skodd. Ho står i romens jeg har henne i leietau, men når hovslageren skulle ta Prince sin bein, måtte jeg stå utenfor boksdøra hennes for da skulle ho "ta" hovslageren

Nye småfolk...

hver gang han passerte. Når jeg sto utenfor måtte ho holde seg i skinnet, så da fikk hovslageren passere uten de store demonstrasjonene. Ho er en hest med stor utstråling, og er veldig tydelig når ho mener noe, enten det er positivt eller negativt. Det gjør at det er kjempeartig å holde på med hest.

Ole Magnus og Marita Fagernes fikk ei jente, Sofie Henrikke, den 27.juli. Vi gratulerer.

Hildringstimen under nytt tak

Da vi var midt i september, og taket ennå lå som en materialstabel på Hamarøy, må jeg innrømme at jeg hadde mine tvil om at båten skulle inn i nynaustet i år.

Nå viser det seg at jeg har gode venner - både i og utafor bygda. Nesten 40 mennesker dukket opp da dugnadsbudstikka gikk. På ei og ei halv helg ble 260 kvadratmeter tak fraktet fra veien, saget, løftet opp og spikret. I tillegg ble like mange kvadratmeter 10-15 cm tykk sandjordtorv pløyd opp, stablet på paller, kjørt frem og lempet på taket. Vi snakker om ca. 35 tonn! Det som gjestod da siste dugnadsdag var over var ikke verre enn at sammen med 3-4 venner gjorde resten ferdig på noen formiddagstimer.

Så var det bare å flytte skinnegangen fra Kongsbakk-naustet. Med god hjelp av Tutto i gravemaskinen, var

Hardt og langvarig arbeid kom til en milepæl da Hildringstimen ble satt på land i midten av november.

også dette ferdig en vakker mandag. Brei god stø ble ryddet, og en god steinvorr mot vinterens austavind er lagt opp. Til neste år starter tømring av et bolverk av ospestokker. Dette skal fylles med stein, og fungere som le mot austavindsbåra. På flo sjø blir det å fungere som ei enkel brygge for enkel adkomst.

-Og da jeg trodde at jeg ikke orket mer her før jul, dukket Svein opp med minigraver og kabeltrommel. Dermed var strøm og vann også et faktum. Litt koblingsarbeid gjenstår nå.

Jeg har notert over 800 timer, eller i underkant av ei halv stilling i 2005. Ut over vinteren blir det å gjøre innearbeid. Det er mye som gjenstår.

Kaffepause i solveggen

Tømmerstua skal deles av fra resten av naustet. Golv og himling skal legges. Grue skal mures, og der skal fundamenteres og legges golv i resten av naustet.

Da først er det klart for innrykk, og gjestene er allerede anmeldt. Ofoten friluftsråds sommerleir for ungdom har bestilt ei uke med seiling og aktiviteter. Der blir også flere strandhogg for grupper som skal seile korte og lange fembøringsturer sammen med oss.

Jeg vil med dette takke alle som har bidradd til at bygget står som det gjør i dag.

-Anders

Mønsåskanna...

Flere nye småfolk..

Mira Sofie Olsen, født 050405. Stolte foreldre er Roar Gundersen og Ivi Olsen

Gåte!

Austavinden lurar på om noen gjetter hvem dette er? Verken premie eller dusør kan utloves, da vedkommende sikkert foretrekker å forbli anonym.

Katteliv på Brubakken

Av Arna Flønes

Vi har alltid hatt katt, og vi har ala opp et utall kattunga. For vi har hatt katter som har klart å lure seg unna p-pillen, med å hold seg borte av og til. Da blir det fort mange kattunger. I de aller fleste tilfellen har vi funnet nye hjem til de søte små. Mæn no e det altså slutt.!

Vårres kattedyr stamme ifra Saltdalen, egentlig burde vi laga stamtavle for Norsk skogskatt. I stedet skal eg prøv å skriv det ned. Da vi fløtta hit i 1983, nekta ho Petruscha- katta vårres, å fløtte nordover i lag med oss. Ho ble da adoptert av de nye som flytta inn etter oss, og vi fikk en kattunge av en nabo som var lensmannsbetjent-derav navnet - Svarte Maria. Vi levde med den katta i mange år og AnneBerit og Gaute fikk bla kattunge. Svarte Maria fikk en sønn som het Lurven som vi også hadde i flere år.

Av og til dukker det opp katter på vandring, En sommer kom det ei hokatt som ungene ga navnet Kari, ho var kjærest med han Lurven før ho dro videre. Både Svarte Maria og Lurven fant seg i det utroligste av ungene. En gang ble det gjort forsøk på å døpe noen kattunger i ei hagekanne med vann, det ble da avverga i siste liten.

Katter kommer og katter går og de lever ikke evig selv om de har mange liv. Vi ble fri for katt, og da fikk vi en kattunge tilbake fra AnneBerit og Gaute - det var Silkepus. Den katta

fikk en spesiell plass i familien, og etter hvert også Lillepus, dattera hennes.

Lillepus holdt seg nært huset, mens Silkepus hadde sine jaktområder et stykke unna. Ho gikk alltid ned til Åa og inn i skogen. Da ungan kom heim med skolebussen, satt Silkepus og venta på bussen ned ved veien, og Lillepus satt lenger opp i bakken og tok i mot.

Lillepus fikk et kull med kattunger, men godtok ellers å ta p-pillen. Når Silkepus hadde unger var Lillepus på pletten og vaska og stelte, og lå i lamme i eska. Ho var med på å oppdra alle småsøsken som kom etter tur. Da var det idyll, men det var det ikke alltid ellers. Vi hadde også kaniner på det tidspunktet, og katt og kaniner gikk godt i hop.

Husker spesielt en tidlig mårda da Lillepus og Josefine satt side om side på plena og kikka utover verden. Josefine var den kaninen som vi hadde lengst, fem år er mye for en kanin. En sommerkveld kom reven luskende nedpå marka, han så nok kaninen som satt et stykke nedi bakken, og prøvde å lure seg innpå. Lillepus satt litt lenger ned i bakken og oppdaga det hele. Katta gikk til angrep på reven og jaga han, etterpå kom ho stolt opp bakken med rompa til værs. I katteverden er det lite snakk om farskap, men Silkepus hadde definitivt et fast forhold til Rønnaug sine monser gjennom flere år. Så fikk Silkepus kreft, og Lillepus ble påkjørt. Katter har høy smerteterskel, vi hadde kattene så lenge vi kunne.

Silkepus ble 13 år og Lillepus 7 år. Det var stor sorg i huset da de måtte avlives med et halvt års mellomrom. Før Silkepus døde skjenka ho oss en siste kattunge, det var Sussi og ho ble født på trappa. Sussi var ikke sein om å bli gravid. Det kom to kull før vi fikk sukk for oss. Åge bodde sånn til at han kunne ha katt, så han overtok en fra de første kullet - det var OK. Broren hennes Tigergutt ble gående hjemme, da de som skulle ha han ikke dukka opp. I det neste kullet ble det også en igjen- Han Svarte, og plutselig satt vi med tre katter. Han Svarte forsvant forresten under elgjakta i fjor, bare fem uker gammel. En elghund på vidvanke var nok synderen. Han dukka etter hvert opp hos Gunn ned ved elva, men det gikk faktisk fem uker før han kom heim - og da rikka han seg omtrent ikke fra huset. Det gikk faktisk bare godt å ha to monser og ei morkatt. Kattene kosa seg i lag og var vel forlikt, og sånn gikk vinteren.

Men tidlig på vårparten i år, dukka det en rødmons opp. Han begynte å jage på de to monsene våres. Kanskje han så på de som rivaler? Ei natt i slutten av mai, våkna eg av et forferdelig rabalder. Da eg kikka ut av vinduet, sprang rødmonsens i fullt firsprang etter Han Svarte bortover åker'n. Hva som egentlig skjedde veit vi ikke, for vi fant aldri Han Svarte igjen. Rødmonsens derimot streifa fortsatt rundt. Så forsvant Tigergutt. Han var da 1 år og en flott katt som navnet tilsa.

Det gikk noen uker, så ringte ei dame fra byen. Ho hadde vært med Bodøbussen samme dag, og den hadde kjørt på en katt. Dama tok seg av saken og fant ut at vi eide katta. Det var utrolig flott gjort. Det er alltid best å få vite hva som har skjedd, uansett om det er trist. Han lå i veikanten hos Gunvor Nygård, så der endte han sitt liv foran bussen. Han fikk gravplass bakom fjøsen og stemorsblomster på grava. Så var det bare Sussi igjen, for øvrig med stor mage. Utpå sommeren flytta Åge hjem med OK, som var søstera til Tigergutt. Vi var litt spent på korsen det ville gå, men satsa på at Sussi som

skulle ha kattunger var moderlig innstilt. Det gikk ikke så bra. OK ble konstant jaga opp i et tre. Vi prøvde å holde Sussi og de nye kattungene på badet, og OK i stua. Sussi var på vakt hele tida for å forsvare sitt territorium, og hoppa ut av badvinduet for å kontrollere gårdsplassen. Sussi ble sterilisert da ungene var 14 dager, men ho var snart på beinan igjen. Stakkars OK, som var ei utrolig snill og kosete katt. Ho begynte å bli sky og skvetten, og måtte lokkes inn. Vi fikk sterilisert henne også, og håpa at noen kunne overta henne, men det var ikke så lett å gi bort ei katte på 1år. Det var en

vanskelig situasjon, men det virka ikke som mor og datter kunne leve i lag etter å ha bodd hver for seg.

Men alt har en ende, i begynnelsen av september fant Svein og Anita en påkjørt katt litt bortafor våres oppkjørsel. Det va dessverre ho OK. Sånn gikk det til at i år ble det to graver bakom fjøsen. Åge gravla OK ved siden av Tigergutt. Nå skal vi ikke ha flere katter på ei stund, men man skal som kjent aldri si aldri. Sussi er i alle fall eneherkende musefanger på gården for tida, og har full kontroll.

Enda flere nye småfolk..

Stian Overvåg Sælnes født 15.05.2005 og storebror Steffen.

Mary-Ann Nordstrøm er mormor til disse tre. Cecilie 12 år, Benjamin 8 år og Simen 4 mnd.

Nytt lys over Vidreknnavnet?

Jeg har i mange år interessert meg for stedsnavn, og koblinger i norsk/norrønt språk, og Vidrek/Virek/Virak er en liten lækkerbissen når man parrer søkemuligheter i datateknologien med språk.

Jeg har har hatt en del infor-

masjonsutveksling med Tom Schmidt ved avdeling for språkforskning ved Universitetet i Oslo om mine "funn". De syntes mine innspill var interessante, og ser på saken.

Det som har vært skrevet i moderne tider om navnet

Vidrek og Virak kommer fra mer eller mindre anerkjente historikere og stedsnavnforskere. Den mest kjente av dem alle heter Karl Rygh, og han sier i sitt bind 16, s. 288, "Norske Gårdnavne" om Vidrek (Rygh sjøl skriver Virek etter uttalen av folk som ble intervjuet ca 1900-20):

" 81. *Virek. Udt. ví:2ræ:k. – af Widrekom, Widreck - Aslak Bolt (1432) 129 s. Vigerig, Vigerecke - NRJ. III 201. Viidreck - Olaf Eembregtsson 22. Wireck, Wirek 1567. Wirack 1610. 1614. 1661. Wirach 1723. Viðrekar, Flt. af viðreki m., Sted, hvor Drivved (rekaviðr) driver i Land, af viðr m., Skov, Ved, og reki m., Sted, hvor Ting pleier at drive i Land, jfr. hvalreki, Sted, hvor Hval pleier at drive i Land. Beslægtet er Rak og dermed sms. Navne, se Alstahaug GN. 2 og Herø GN. 34. Gaarden ligger aabent mod Nordvest ved den bredeste Del af Ofotfjorden. Et Navn, som ligner dette, Virik i Sandeherred, er af ganske anden Oprindelse."*

Dette har fått stått som en ekspertuttalelse som historikere har støttet seg på i ettertiden. -Et sted hvor rækveden havner. Dette er vanskelig å bekrefte i dag da det ikke er så mye ved på ræk...

Jeg tar nå utgangspunkt i den aller eldste skrivemåten vi kjenner - *Widrekom* fra Aslak Bolts jordebok i 1432, og bruke datamaskin og ordlister med norrønt språk. Et slikt verktøy, der man kan søke etter hele eller delvis lignende

ord - forfra og bakfra, hadde ikke Rygh tilgjengelig.

Vi kan begynne med å fjerne dativ-endelsen *-om*. Denne kommer av sammenhengen Bolt skriver i; Af *Widrekom* - "Av *Vidrek*". Dativendelser er nesten borte i norsk dialekt. I tysk språk er det vanlig, og i enkelte dialekter her hjemme (Vefsn, f.eks). Ordet er altså *Widrek*, og har to stavelser *Wid* og *rek*. Det er dette Rygh støtter seg til. Dette er det direkte opphavet til dagens navn, der *W* er byttet ut med *V*.

Jeg har lyst til å prøve slik vi uttaler ordet - med stum *d* - som i *vid* - dvs. åpen; *Vi* - *rek*/*Vi-rak*. Med søk i norrøn ordbok finner vi at et *rek*, *rak*, eller *ræk* som vi sier på nordnorsk, kan bety et fetråkk eller beitemark. Betydningen skulle da bli "Åpen beitemark", noe som passer godt. Der finnes faktisk et sted i Norge som heter *Virak* på Sørlandet. Dette stedsnavnet har fått denne betydningen hos Rygh.

Så skal vi prøve å hekte på en tenkt forsvunnet *r* i enden av ordet, og dele annerledes; *Widr-ekr*. Forstavelen *viðr*

kan bety nær, (like)ved, ved siden av, "heime". I kombinasjonen *ðr*, vil den mjuke *ð*'en falle bort. Etterstavelsen *ekr* kjenner vi fra dialekten vår - *ækra*, *æker*, *aker*, *åker*, *mark*. Dette skulle fritt oversatt bety noe slikt som *nær-åkeren* eller *heimåkeren/ heim-marka*.

Et fenomen i utvikling av språk, er forvanskning og konsonantflytting. Se for eksempel *Skråvkjosen* som en gang var *Skarffkjos* (*Skarvkjos*). Der har *r*'en flyttet seg med årene. Om dette har skjedd i *Vidrek*-navnet (fra *vid-ækr* til *vid-ræk*), sitter vi med ennå en mulighet: Ordet *vid* kan bl.a. bety *vid*, *stor* eller *åpen* i norrønt språk. Dette gir oss *Vid-åker/Vid-mark* eller *Storåkeren/ Stormarka* om vi vil.

Så - Bor vi på ved-ræket, ei åpne beitemark, heimmarka/ næråkeren, eller storåkeren?

Her er garantert flere andre muligheter. Jeg har f.eks. ikke studert navnet i lys av samisk språk. Veldig mange navn i Ofoten og Nordsalten er fullstendig ubegripelig helt til man hører oversettelse på samisk.

-Anders

Da Ravn-familien kom til Vidrek

Det er mulig at dette er kjent stoff for mange, men jeg tar sjansen likevel, da det dreier seg om mine egne fjerne aner som jeg har forsket mye på. Svein og Kjell Olav Ravn er mine 8. menninger, og min far og Terje Ravn er 7-menninger. Tjukkeste slekta, altså...

Ravn-familien har vært viktig for Nord-norsk handel i hundrevis av år, så det kan være på sin plass å fortelle hvordan Ravn'ene kom til Vidrek.

Hans Rasmussen Rafn kom omkring 1680 fra Bergen til

Røkenes i Trondenes. Det berettes at han kom til Bergen fra Jylland i Danmark. Han var født omtrent i 1646. Han var "Bergensborger med ringe Negotie (forretning), som også holder Jægtebrug til Indbyggernes Ophold". Hans

Rasmussen Rafn drev jektefart på Finnmark, og eide rorbuer der i tillegg til den vanlige jektefarta på Bergen. Hans var gift med Johanne Nilsdatter (Hveding), og deres tredje barn sammen, var sønnen *Nils Hansen Rafn* (1690-

1767).

Nils etterfulgte faren som eier av Røkenes og var en meget dugelig og driftig mann som etterlot seg stor formue. Det fortelles at han reiste med eget fartøy til England og hentet to store klokker til Trondenes kirke som erstatning for den lille som kirken hadde fra før. Dette ansåes for så godt gjort, at han og familien fikk innrette et gravkammer i kirken. Nils ble gift med prestedatteren *Anne Katrine Andersdatter Schjelderup* (1685-1767), fra Trondheim.

Deres nest eldste sønn, *Hans Nilsen Ravn* (1724-1794) ble handelsmann i Ervik, Trondenes, og ble gift med *Johanne Margrethe Burchard* (1727-1794). De fikk 7 barn, og har ennå stor etterslekt i Harstadorrådet.

Hans Nilsen Rafn og Johanne

Margrethe Burchards femte barn, *Kristine Marie Rafn* (f. 1760) ble gift med Hartvig Pedersen fra gården Rambøl i Tjeldsund. Her bodde de og fikk 6 barn, hvor nummer 4, *Elen Leth Hartvigssdatter* ble gift i Råna med *Ole Amundsen* på gården Rånelv. Da hun blir enke, tar hun med seg barna til Vidrek, og gifter seg med *Knudt Olsen Aas*. Han hadde overtatt gården etter sin far. *Ole Knutsen*, som hadde vært jekteskipper, og i sin tid overtatt enka med gård hos arbeidsgiveren Peder Mogensen.

I utskifting av 1845 er så Elen Leth oppført som eier av det vi kaller Mellavåga. Hun var blitt igjen blitt enke etter mannens tragiske drukningsulykke i 1839.

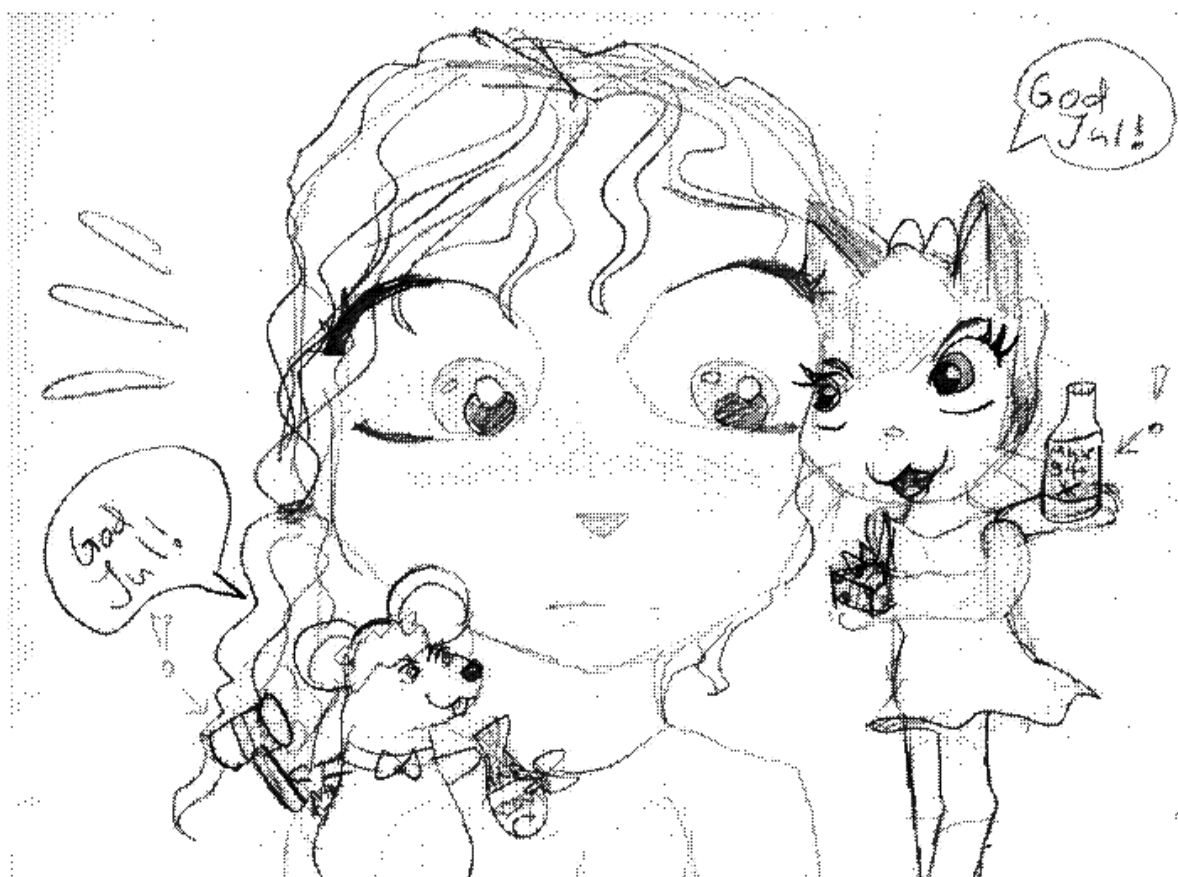
1865 er det to eiere av Mellavåga. Dette er Elens sønn, Hans Olsen Ravn, som

altså har tatt sin mormors pikenavn til etternavn, og Bertil (Barthold) Knutsen. Det er imidlertid Hans Olsen Ravn som senere omtales som eier. Hans etterslekt er etterhvert blitt stor, som vi vet.

-Anders

Hans Olsen Ravn - Han kom til Vidrek sammen moren som 9-åring, og fikk stor etterslekt.

I jula får vi finne frem det beste i oss selv... - Kristine Øgsnes - 10 år

Telefonliste for bygda 2006

Navn	Telefon	Mobiltelefon	Epost
Bjerkelund, Alf-Harald og Randi	76959671	91726124(AH)41621009(R)	
Bjerkelund, KDe	76959627	95424770	
Brink, Arne og Gerd	76959635	95882964(G) 99407242(A)	
Buckman, Antje	76956963	91139014	
Dahl, Olga	76959614		
Eidissen, Anne-Berit og Gaute	76959553	95883423(A)	vidrek@start.no ge@opsmia.no
Eilertsen, Ingebjørg og Osvald	76959618	90125037(I) 99033401(O)	o.eilertsen@epost.no
Flønes, Arna	76959620	41573648	arna54@hotmail.com
Gundersen, Hans og Ragnhild	76959655	95198609(H) 95202183(R)	hansgun@sensewave.com
Hansen, Geir Erik	76960119	90195376	
Hansen, Gunnar og Toril Ranheim	76959642	91134493(T) 93851011(G)	
Hansen, Marius	76959642	95942299	
Hansen, Monica	76959636	41474742	
Indregard, Martin og Ingrid Hov	76959621	90772497(M) 41557932(I)	martini@online.no
Indregard, Rønnaug	76959643	99165924	rindre@online.no
Jensen, Trond	76959663	99018996	jen.san@c2i.net
Johansen, Lill Ann og Øystein	76959252	90937667(Ø)	krekenes@start.no
Kongsbakk, Jørgen og Anna	76959617		
Larsen, Gunn og Torfinn	76959632	90726025(T)	torfinn@c2i.net
Larsen, Agnar		48024557	
Nordstrøm, Mary-Ann og Gunnar	76959684	98674540(M) 41452729(G)	maryannnordstrom@hotmail.com
NygDd, Gunvor	76959645	90576113	
Olsen, Berit	76959640	92293352	
Olsen, Olga	76959659		
Olsen, Torgunn	76959640	97187286	
OvervDg, Liv og Jon Martin	76959646	91371873(JM) 96238642(L)	
Ravn, Alma	76959651		
Ravn, Anita Didriksen og Svein	76959661	976207528(A) 47285686(S)	g-ravn@c2i.net
Ravn, Børge Johnny		90542874	
Ravn, Edmund	76959612	77650746	
Ravn, Kjell-Olav	76959620	90997316	kor@virak.no
Ravn, Lise	76959620	97012929	kickgirl89@hotmail.com
Ravn, Mari	76959661	48105493	
Richardsen Jenny		91364600	
Rønning, Brita og Embret	76959644	90785535(B) 97652883(E)	
RøssDg, Gerd og Jan	76959622	97513070(J)	
Sand, Per	76959674	91629085	
Sandvoll Jensen, Erlend	76959663	92622133	erlend@nordland.elev.no
Sandvoll, Unni	76959663	92602928	jen.san@c2i.net
Solberg, Thor Ivar Morten	76959636	41474741	ecocare@hotmail.com
Solum, Anita	76960119	99306116	
Stensland, Geir Rune	76956576	99018973	
Åsheim, Marit	76960404		

*Austavinden vil ønske alle
sine lesere en fredfull jule-
høytid, og et knakende
godt nytt år!*

Det er Agnes How Aksum som ønsker oss god jul på denne måten